

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **T. T. N.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem, sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-1047/ZA-ZA11-HA08-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2020, č. j. 1 Az 13/2018 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalobce v předchozí žádosti uvedl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany skutečnost, že se ve Vietnamu značně zadlužil a že má v případě návratu obavy z věřitelů. Rovněž poukázal na skutečnost, že ve Vietnamu nemá žádné zázemí, v České republice žije s manželkou, se kterou čekají dítě. Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil tím, že má v České republice celou rodinu (manželku, dítě a rodiče). Zároveň bylo nově zjištěno, že žalobce od dětství trpí epilepsií, s níž se nijak neléčí. Ohledně změny žalobcovy rodinné situace se městský soud ztotožnil s posouzením žalovaného, že se nejednalo o novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné věcné posouzení žádosti. Žalobci se sice v mezidobí narodily děti, avšak již v předchozím řízení bylo známo a hodnoceno, že je manželka gravidní. Ani nově zjištěnou informaci o tom, že žalobce trpí epilepsií, žalovaný dle městského soudu správně neshledal jako novou skutečnost, která by mohla založit připustnost opakované žádosti. Městský soud tak dospěl k závěru, že žalobcem uvedené

skutečnosti (včetně toho, že má v České republice rodiče) nejsou důvody relevantními pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani § 14a zákona o azylu.

II. Kasační stížnost a další vyjádření účastníků

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) se proti uvedenému rozsudku městského soudu bránil kasační stížností. Měl za to, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřipustná, jelikož v ní stěžovatel uvedl nové skutečnosti, zejména zásadní změnu rodinné situace. V roce 2017 se stěžovateli a jeho manželce narodila první dcera, v roce 2020 dcera druhá. Celá rodina (s výjimkou stěžovatele) pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Dcery i manželka jsou na stěžovateli emočně závislé. Stěžovatel uvedl, že má na území České republiky také rodiče, a jeho rodinná situace tak svědčí o důvodných obavách, že by mu v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, v návaznosti na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[4] Žalovaný ve vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že skutečnosti, na základě kterých se stěžovatel domáhá věcného posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemohou být podřazeny pod § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Nejedná se totiž o skutečnosti, pro které by stěžovatel mohl být pronásledován dle § 12 zákona o azylu, anebo pro které by mu hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona, což v napadeném rozsudku potvrdil i městský soud.

[5] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž setrval na názoru, že lze mít s ohledem na konkrétní okolnosti případu důvodné obavy, že jeho vycestování z území bude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Dle stěžovatele městský soud (stejně jako před ním žalovaný) pochybil, odmítl-li připustit, že se v jeho případě jedná o závažnou změnu rodinných poměrů, která měla vést k věcnému posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění připojuje.

[7] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval podmínkami posuzování opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu. Podá-li cizinec druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jako tomu bylo v nyní posuzované věci stěžovatele, dostane se jí věcného projednání pouze za předpokladu, že jsou v žádosti tvrzeny nové skutečnosti, nebo v případě zjištění, která nebyla obsahem předchozí žádosti a která cizinec nemohl tvrdit bez vlastního zavinění, a zároveň jsou tyto skutečnosti relevantní pro udělení azylu

pokračování

či doplňkové ochrany (usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 Azs 114/2020 - 44). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, a ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, nebo na ně navazující usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, a ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 55).

[8] Nejvyšší správní soud rovněž vyslovil, že za nové skutečnosti, na základě kterých lze opakovanou žádost o mezinárodní ochranu věcně posoudit, je nutno považovat „*nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady*“ (rozsudky ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 Azs 60/2018 - 43, nebo již dřívější ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

[9] V daném případě žalovaný porovnal skutečnosti uváděné v první žádosti s těmi, které stěžovatel uvedl v opakované žádosti, přičemž se s nimi vypořádal ve shora naznačeném schématu, tj. označil ty skutečnosti, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto v předchozím řízení, dále skutečnosti uváděné stěžovatelem nově a rovněž se - na základě aktualizovaných zpráv o zemi původu - zabýval tím, zda v zemi původu nedošlo ke změně situace, která by opodstatněnost nové žádosti zakládala. V totožném rozsahu se pak věci zabýval také městský soud, který dospěl k témuž závěru a hodnocení jako žalovaný. V tomto ohledu tedy žalovaný i městský soud postupovali v souladu s požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu.

[10] Skutečnost, že má cizinec na území České republiky rodinu, není novým azylově relevantním důvodem, pokud žalovaný touto informací disponoval a posuzoval ji již při rozhodování o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 9 Azs 248/2016 - 44, nebo usnesení ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 55). V posuzovaném případě se tedy nejednalo o novou skutečnost, jíž by se správní orgán, a následně městský soud, byl povinen znovu zabývat. Narození stěžovatelových dětí za situace, kdy již při podání první žádosti byla manželka těhotná a žalovaný tuto skutečnost v řízení o prvé žádosti hodnotil, neodůvodňuje bez dalšího opětovné věcné posouzení stěžovatelovy žádosti a nepředstavuje ani okolnost zakládající přijatelnost kasační stížnosti.

[11] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelem uplatněné námitky a Nejvyšší správní soud ani neshledal, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu